

Arrest

nr. 145 128 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 17 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. GIOE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 augustus 2012 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 29 maart 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 21 juni 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Bij arrest nr. 107 716 van 30 juli 2013 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 12 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

1.6. Op 27 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 12 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 30/07/2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Of een beroep op ontvankelijk wijze is ingesteld, is een vraag die de Raad desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Voor zover het beroep ingediend wordt door de verzoekende partij in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen, acht de Raad het beroep onontvankelijk.

Uit geen enkel stuk blijkt immers dat enkel zij gemachtigd is om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen in onderhavig beroep.

Te dezen moet rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, §1, tweede lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht: *“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”.*

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging

van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. C.E. 18 septembre 2006, n° 162.503; C.E. 4 décembre 2006, n° 165.512; C.E. 9 mars 2009, n°191.171). Hieruit volgt dat in het kader van onderhavig beroep, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen, tenzij *in casu* de verzoekende partij aantoont dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, *quod non*.

Het beroep is dan ook niet op ontvankelijke wijze ingesteld in de mate dat de verzoekende partij alleen optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen.

3.2. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het verzoekschrift werd ingediend onder de hoofding: *“RECOURS EN ANNULATION sur pied des articles 39/1 et suivants de la loi du 15 décembre 1980”* (vrije vertaling: “beroep tot nietigverklaring op grond van de artikelen 39/1 en volgende van de wet van 15 december 1980).

Artikel 39/82, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

De Raad stelt vast dat in het opschrift van het verzoekschrift uitsluitend een beroep tot nietigverklaring wordt vermeld zodat het verzoekschrift conform voormelde bepaling moet worden geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. In zoverre de verzoekende partij bij het voorwerp van het verzoekschrift en *in fine* van het verzoekschrift de schorsing van de bestreden beslissing vordert, is het beroep niet ontvankelijk.

3.3. De verwerende partij werpt in haar nota voorts een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan belang en argumenteert dat ingevolge artikel 7 van de vreemdelingenwet de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast. De verwerende partij wijst er op dat zij bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niets anders zou kunnen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet beschikt over de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied af te leveren, dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij dan ook geen nut kan opleveren.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.5. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is ingegeven door het feit dat op 30 juli 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd uitgesproken en door artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...].”

Uit de bewoordingen van deze bepalingen blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat deze bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, haar opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan haar dan ook in principe geen nut opleveren. Het beroep is derhalve in beginsel niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang.

3.6. In zoverre de verzoekende partij er ter terechtzitting op wijst dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd alsook dat de materiële opvang in het centrum werd verlengd gelet op de gezondheidstoestand van één van de kinderen en dit staft met documenten, doen deze uiteenzetting en de voorgelegde documenten geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen.

3.7. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, §48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddelen uithollen (*cf.* RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

3.8. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 3 van het Eerste Protocol bij het EVRM en van de artikelen 3, 23 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

3.8.1. De verzoekende partij wijst erop dat zij op 21 juni 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende. Zij vervolgt dat haar nog geen antwoord op deze aanvraag werd betekend. De verzoekende partij stelt dat op 12 november 2014 haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet vermeldt en dat haar aldus niet toelaat te begrijpen om welke redenen de verwerende partij haar een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgeleverd ondanks het risico op een schending van de fundamentele rechten die zij had ingeroepen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Zij meent dat de verwerende partij de bestreden beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd en onzorgvuldig is geweest door niet na te gaan of alle lopende procedures werden afgesloten en/of rekening te houden met deze vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, dat de verwerende partij eveneens de fundamentele

rechten schendt, waarbij de verzoekende partij citeert uit verschillende arresten van de Raad. De verzoekende partij stelt dat de Raad er ook herhaaldelijk aan herinnerd heeft dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten zich niet enkel kan baseren op artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en artikel 51/3, §1 van de vreemdelingenwet zonder enig geïndividualiseerd onderzoek van de omstandigheden van de verzoekers, waarna de verzoekende partij opnieuw verwijst naar en citeert uit een arrest van de Raad. De verzoekende partij wijst erop dat zij *in casu* heeft ingeroepen dat in geval van terugkeer naar Guinee, haar dochter haar scholing niet zou kunnen voortzetten, dat zij het risico loopt onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen omwille van haar handicap, dat het niet in het belang van de kinderen is om gedepriveerd te worden van het onderwijs waarvan zij hier genieten en dat een einde werd gesteld aan hun privé- en familiaal leven waarvan de gevolgen disproportioneel zullen zijn ten aanzien van de gerechtvaardigde doelstellingen ingeroepen door de Belgische staat, daar dit de schending van andere fundamentele rechten met zich meebrengt.

3.8.2. De Raad stelt vast dat het ganse betoog van de verzoekende partij gebaseerd is op het uitgangspunt dat haar nog geen antwoord betekend werd betreffende haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarin zij aanhaalt waarom zij (met haar kinderen) niet terug kan naar Guinee, dat de verwerende partij met deze elementen rekening had moeten houden voor het nemen van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was en rekening gehouden heeft met de door de verzoekende partij in haar aanvraag van 21 juni 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vermelde elementen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 12 november 2014, nu blijkt dat de verwerende partij op 27 oktober 2014 een beslissing tot onontvankelijkheid van voornoemde aanvraag nam bij gebrek aan buitengewone omstandigheden, waarbij wordt ingegaan op de door de verzoekende partij aangevoerde elementen betreffende de problematiek van het onderwijs voor haar kinderen. Het feit dat de beslissing van 27 oktober 2014 eventueel nog niet ter kennis werd gebracht van de verzoekende partij, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Bovendien wijst de Raad erop dat de beslissing van 27 oktober 2014 zich in het administratief dossier bevindt.

Gelet op het feit dat de verwerende partij alle door de verzoekende partij aangevoerde elementen waarom zij meent niet terug te kunnen keren naar Guinee reeds beoordeeld heeft in de beslissing van 27 oktober 2014 waarbij de aanvraag van 21 juni 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, kan de verzoekende partij niet ernstig laten blijken dat geen geïndividualiseerd onderzoek werd gevoerd door de verwerende partij naar de omstandigheden van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt een schending van de door haar opgeworpen bepalingen dan ook niet aannemelijk.

3.9. Aangezien de schending van een hogere rechtsnorm niet kan worden aangenomen, is de exceptie van de verwerende partij gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER